

det, som dog burde kjendes, for at man med Sikkerhed kunde — vel at mærke ikke blot efter en foreløbig Anskuelse, men i bindende Lovform — tage sin endelige Bestemmelse. Jeg vil ikke holde mig dertil alene, at det jo vel alt efter sædvanlige konstitutionelle Regler kunde være noget beshynderligt saaledes endeligt at vedtage en Lov, hvorom det dog gjælder og i hvilken det selv er udtalt, at dens Tilblivelse, dens virkelige Liv er betinget af mange andre meget vigtige Lovarbejder, som man ikke har i sin Haand og ikke har Herredømme over, men som Fremtiden raader over. Ikke dette alene, men selv om man havde Visshed for, at disse andre Lovarbejder vilde komme frem og gaae igjennem inden Begyndelsen af 1868, saa vilde det efter min Mening ligesuldt være betænkeligt, nu uden nøiere at kjende disse andre Fremtidsarbejder strax endeligen at afgjøre, hvorledes dette Lovudkast i alle sine Enkeltheder bør være. Det er mig heller ikke ganske klart efter de Ytringer, som Ministeren fremførte ved Lovudkastets Forelæggelse, hvorvidt han har tænkt, at Sagen for Dieblirket skulde bringes, og navnlig, hvorvidt den skulde bringes her i Folkethinget i indværende Session, og forinden noget andet Lovarbejde fremkommer, navnlig Straffeloven. Ministeren udtalte selv, at det ikke kunde ventes, at dette Lovudkast skulde kunne gennemføres i begge Thing i denne Session, men om Meningen af de dertil knyttede Ytringer var — jeg antager det næsten — at der derfor i næste Samling ene kunde forelægges den nye Straffelov, men ingen af de andre hermed i Forbindelse staaende Lovarbejder, har ikke været mig ganske tydeligt. Skulde det imidlertid være Tilfældet, at Ministeren — hvorom jeg haaber, at han nærmere vil yttre sig — efter sin Opfattelse ikke er tilfunds at gaae videre med de andre Lovarbejders Fremme, forinden der høves en Udtalelse om det nu foreliggende Lovudkast fra begge Rigsdagens Afdelinger, som ikke i denne Session kan erholdes, saa paatrænger sig det Spørgsmaal, om man da ikke ogsaa her i Folkethinget burde udsætte den endelige Vedtagelse af Loven

til næste Samling, hvor dog ialtfald den nye Straffelov vil være kjendt. Jeg seer bort fra, at en saadan Udsættelse maaskee maa blive en ligefrem Nødvendighed for Tidens Knapthed; men selv om det var muligt at føre Loven endeligen igjennem her, synes det mig ønskeligst at undgaae en saadan endelig Vedtagelse, naar, som anført, Ministeren ikke derved mere end ellers vilde hindres i disse andre Lovarbejder, i sine øvrige Planer for det hele store Reformværks Gjennemførelse. Vilde derimod Ministeriet hindres i sine øvrige Lovarbejders Fremme, saa indrømmer jeg, at der vilde være den største Opfordring for Folkethinget til saameget som muligt at lempe sig derefter og see at indrette det saaledes, at Lovudkastet fremmes fra Thingets Side saa godt og saa hurtigt, som det i Dieblirket see kan; muligen kunde man da hjælpe sig ved Forbehold i Henseende til enkelte Punkter, der ikke allerede nu endeligen lade sig bestemme eller, og det endnu hellere, ved et almindeligt Forbehold igjennem en udtrykkelig Tilføielse om Lovens Revision, forinden den efter de andre dermed i Forbindelse staaende Lovers Udgivelse til 1ste Januar 1868 træder i Virksomhed, hvis ellers ikke en saadan Udvei altfor meget skulde være i Strid med de almindelige Regler. For mit eget Vedkommende maa jeg iøvrigt tilstaae, at jeg slet ikke vilde finde det særdeles beklageligt, om Resultatet skulde blive, at dette Lovarbejde kom til at ligge over i Folkethinget til næste Session — jeg mener naturligvis ikke, at vi derfor skulde flyde det til Side eller undlade alvorligt at bestjæftige os dermed. Det er aldeles ønskeligt, at der ved det, som stete her i forrige Session i denne Sag, og den store Imødekommen, som Sagen har fundet hos den høitagtede Justitsminister ved dette Lovudkasts Fremlæggelse, er opnaaet meget Bøsentligt, gjort et meget stort Skridt fremad. Men er dette saa og Sagen saaledes er i god Gang, synes det mig, om Lovudkastet behandles færdigt et Aar eller selv et Par Aar før eller senere, ikke at være det, hvorom det gjælder, saameget mindre som jo desuden Loven i ethvert Tilfælde først skal begynde at virke i